

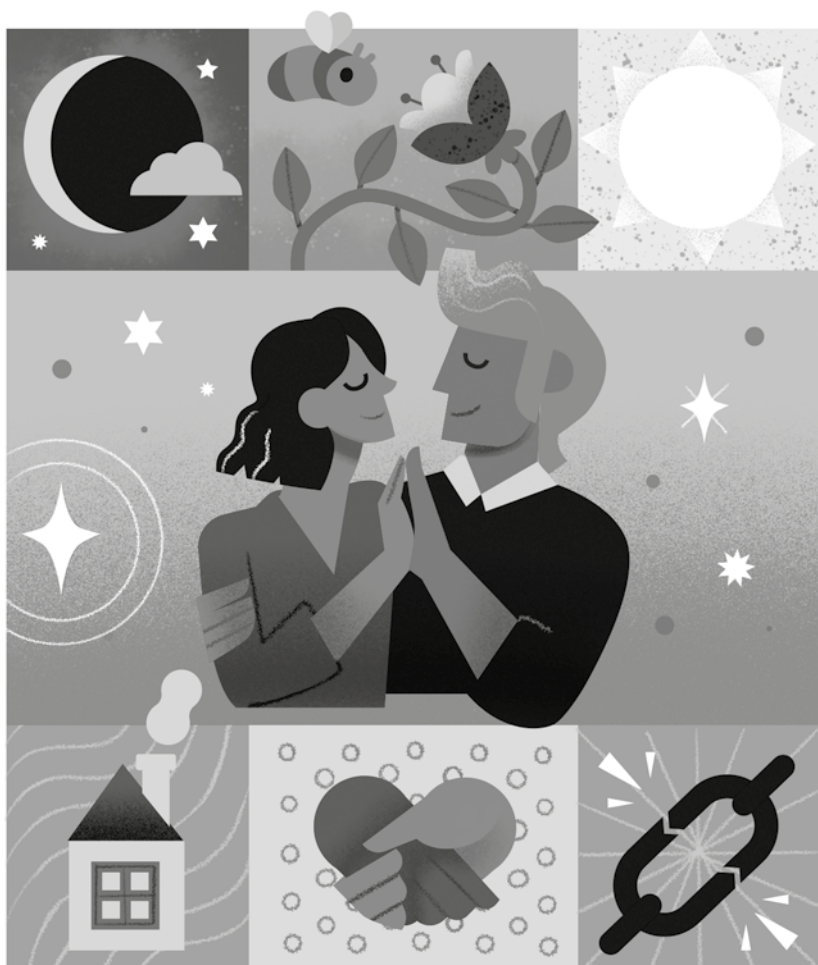
Allan és Barbara Pease

HALLGAT A FÉRFI, ELTÉVED A NŐ

A férfi és női
gondolkodás különbségei

Open Books

BEVEZETŐ

Egy verőfényes vasárnap délután Bob, Sue és három tizenéves lányuk a tengerpartra indultak, hogy boldog semmittevéssel töltsék az időt. Bob vezetett, Sue mellette ült, és időnként hátrafordulva bekapcsolódott a lányok élénk beszélgetésébe. Bob úgy találta, hogy mind egyszerre beszélnek, a szünni nem akaró, fülsértő kotkodácsolásnak pedig se füle, se farka. Végül betelt nála a pohár.

– Befognátok végre a szátokat? – üvöltött fel.

Döbönt csend támadt.

– Miért? – bökte ki végül Sue.

– Mert vezetni próbálok! – nyögte elkeseredetten Bob.

A négy nő értetlenül nézett egymásra.

– Ki akadályozza meg benne? – mormolták maguk elé.

Nem értették, mi az összefüggés a beszélgetésük és a csatládő autóvezetési képessége között. Bob viszont azt nem értette, miért beszélnek négyen egyszerre, olykor más-más témáról, miközben jól hallhatóan egyikük sem figyel a másokra.

Miért nem bírnak csendben maradni, és miért nem hagyják, hogy a vezetésre összpontosítson? A fecsegésük miatt ment túl a lehajtón.

Az alapvető gond rendkívül egyszerű: a férfiak és a nők különböznek egymástól. Egyikük sem jobb vagy rosszabb a másiknál, egyszerűen csak *mások*. Tudósok, antropológusok és szociobiológusok előtt mindez évek óta ismert tény, mint ahogy azzal is kétségbeejtő módon tisztában vannak, hogy kirekesztenék őket a társadalomból, ha ezt az ismertetet a „politikai korrektség” uralta világban nyilvánosságra hoznák. A társadalom napjainkban eltökélten vallja, hogy nők és férfiak egyforma készségekkel, adottságokkal és képességekkel rendelkeznek, miközben – micsoda iróniája a sorsnak! – a tudomány kezdi bebizonyítani, hogy egymás szöges ellentétei.

Igen ám, de hova jutunk mindezzel? Társadalmi viszonylatokban felettébb ingoványos talajra. Ennek ellenére csupán a férfiak és nők közti különbségek megértése révén kezdhetünk – egyéni gyengéink hangsúlyozása helyett – kollektív erősségeinkre építeni. Ebben a könyvben lelkesen rávetjük magunkat az emberi evolúció tudományának legfrissebb eredményeire, és megmutatjuk, hogy a leszűrt tanulságok miképpen alkalmazhatók a férfi-nő kapcsolatra. Következtetéseink néha ellentmondásosak lesznek. És egymással ellentétesek. Időnként kimondottan felkavarók. Viszont biztos és alapos betekintést nyújtanak sok különös dologba, ami férfiak és nők közt megyesik. Ha Bob és Sue elolvasták volna ezt a könyvet, mielőtt útnak indulnak...

Miért volt olyan nehéz megírni ezt a könyvet?

Három évünkbe és több mint negyvenezer kilométerbe került megírni e könyvünket. Kutatómunkánk során újságokat olvastunk, szakértőkkel készítettünk interjúkat, szemináriumokat tartottunk Ausztráliában, Új-Zélandon, Szingapúrban, Thaiföldön, Hongkongban, Malajziában, Angliában, Skóciában, Írországbán, Olaszországban, Görögországban, Németországban, Hollandiában, Spanyolországban, Törökországban, az Egyesült Államokban, Dél-Afrikában, Botswanában, Zimbabwében, Zambiában, Namíbiában és Angolában.

A legnehezebb feladat az volt, hogy rábírnuk a magán- és közintézményeket, mondják el, mi a véleményük ezekről a tényekről. Példának okáért az összes kereskedelmi légitársaság pilótáinak kevesebb mint egy százaléka nő. Amikor erről próbáltunk beszélgetni a légitársaságok vezetőivel,

többségük riadtan elzárkózott attól, hogy véleményt mondjon, mert félt, hogy netán nemi előítéletekkel vagy nőellenességgel vádolják majd meg. Sokan csak annyit mondtak, hogy „nincs hozzáfűznivalóm”; egyes szervezetek még meg is fenyegettek minket, ha könyvünkben név szerint említést teszünk róluk. A női vezetők általában szolgálatkészebbnek bizonyultak, bár sokuk azonnal védekező álláspont-ra helyezkedett, és kutatómunkánkat a feminizmus elleni támadásnak vette, anélkül, hogy tudta volna, mi is a célunk. A lejegyzett, ellentmondást nem tűrő véleményeket félhomályos szobákban, zárt ajtók mögött, „bizalmasan” kaptuk nagyvállalatok vezetőitől, egyetemi professzoroktól, és meg kellett ígérnünk, hogy nem idézzük őket, és nem említjük meg a munkahelyüket sem. Nem is egynek két külön véleménye volt: a „politikailag korrekt” nyilvános vélemény, valamint az, amit valóban gondoltak, de nem akarták, hogy idézzük.

Reméljük, olykor provokatívnak, máskor elképesztőnek, de mindig magával ragadónak találod majd ezt a könyvet. Jóllehet megdönthetetlen tudományos tényeken alapul, beleszóttunk hétköznapi beszélgetéseket, hiedelmeket és a humorostól egészen a röhejesig terjedő eseteket, hogy minél szórakoztatóbbá tegyük. A rendelkezésünkre álló adathalmazból származó következtetéseket megpróbáltuk a lehető legegyszerűbben megfogalmazni, ugyanakkor igyekeztünk elkerülni a túlzott leegyszerűsítést is. Ez a megközelítés a legtöbb ember számára megkönnyíti, hogy kövesse gondolatmenetünket, a tudományos világ képviselőit azonban irritálhatja, minthogy ők szívesebben olvasnának szakmailag komolyabb okfejtéseket.

Egy autósiskola úgy tapasztalta, hogy ami a tolatva parkolás készségét illeti, a nemek közt eltérések vannak; e téren

több országban is felméréseket végeztek. Elképesztő eredményekre jutottak, de amikor erről szóló jelentésüket közzétették, panaszok áradata zúdult rájuk, hogy szexisták és rasszisták. A jelentést rögtön visszavonták és elsüllyesztették, többé nem látta senki, hiszen az üzletnek nyilvánvalóan nem használt. Nekünk azonban sikerült szereznünk belőle egy példányt, és a benne olvasható eredményeket is taglalni fogjuk, de jogi és etikai megfontolásból a forrásunkat nem fedhetjük fel.

Könyvünket mindazoknak a nőknek és férfiaknak ajánljuk, akik valaha is hajukat tépve, kiguvadt szemmel kérdezték hajnali kettőkor a partnerüket: „Hát *miért* nem vagy képes végre már felfogni?!” A kapcsolatok azért futnak zátonyra, mert a férfiak még mindig nem értik, miért nem olyan a nő, mint egy férfi, miközben a nők továbbra is elvárják, hogy a férfiak pontosan úgy viselkedjenek, mint ők. Könyvünk nemcsak abban nyújt segítséget, hogy megbirkózz az ellentétes nemmel, hanem abban is, hogy jobban megértsd önmagad. És ennek eredményeképpen mindketten boldogabbak, egészségesebbek legyetek, és harmonikusabban éljetez, ameddig ásó, kapa, nagyharang el nem választ egymástól.

Allan és Barbara Pease